Čís. 593.

K pojmu totožnosti trestného činu (§ 262 tr. ř.). Lhostejno, že výroky, v obžalobě uvedené, nekryjí se zúplna s výroky, jak je zjistil nalézací soud.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1921, Kr I 703/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 5. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 305 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávně posuzuje zmateční stížnost stav věci a zneuznává podstatu ustanovení §§ 262 a 267 tr. ř., tvrdíc, že obžalovaný byl odsouzen pro docela jiný čin, nežli ten, na který zněla obžaloba a že tudíž nalézací soud, překročiv obžalobu, dopustil se zmatečnosti dle § 281 čís. 8 tr. ř. Předmětem obžaloby jest konkretně určitý skutek a nikoli určitá právnická kvalifikace jeho. Předmětem obžaloby v daném případě byly závadné části řeči obžalovaného dne 12. prosince 1920 na schůzi v K. Vylíčení skutkového děje v obžalobě je pro nalézací soud jen potud závazným, pokud se dotýká individualisace trestného činu. Naproti tomu je nalézacímu soudu plně zůstaveno, by zjistil, oceniv volně výsledky veškerého průvodního řízení, skutečný průběh dotyčné události samostatně a zejména zcela neodvisle od údajů obsažených v obžalobě a by dotyčnou událost, položiv za základ skutkový děj jím za prokázaný vzatý, prozkoumal ve všech jejích směrech a ve všech pro výsledek příčinných momentech a by pak rozsudkem odpověděl na otázku obžalobou položenou, zda a pokud obžalovaný svou účastí na příběhu, v obžalobě označeném, dopustil se trestného činu a kterého zákona dlužno naň použíti. Pro totožnost skutku, daného v obžalobu, se skutkem, o němž rozsudkem bylo uznáno, záleží tudíž jen na tom, zda obžalovací spis dle celého svého obsahu namířen jest právě tak, jako rozsudek, proti účasti obžalovaného na určitém příběhu neb určité události, z níž vzešel týž trestný výsledek. S hlediska tohoto jest úplně nezávažno, že výroky obžalovaného v obžalobě uvedené nekryjí se úplně s výroky nalézacím soudem po provedeném řízení průvodním zjištěnými, poněvadž se tím ničeho nemění na události v obžalobu dané. Odlišnost pak v právním nazírání na tento děj mezi obžalobcem a nalézacím soudem jest, jak naznačeno, pro otázku totožnosti činu nezávažna a neměl proto nalézacím soudem ani vynesen býti rozsudek, obžalovaného z obžaloby pro zločin dle §§ 9 a 68 tr. zák. sprošťující, poněvadž sproštění to netýká se činu, nýbrž jen právní kvalifikace. O překročení obžaloby nemůže býti proto řeči a proto není zde důvodu zmatečnosti čís. 8 § 281 tr. ř.

Čís. 594.

Příslušnost dle § 56 tr. ř. nepomíjí tím, že odpadl důvod spojitosti. Lze však i po té trestní věc vyloučiti a odevzdati soudu dle § 51 tr. ř. příslušnému.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1921, Nd I 619/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl záporný spor o příslušnost mezi krajskými soudy v Jihlavě a v Kutné Hoře v ten smysl, že uznal příslušným soud posléz jmenovaný.

Důvody:

Dle § 51 tr. ř. jest soud spáchaného skutku sice soudem pravidelně příslušným, avšak po rozumu § 56 tr. ř. nastává příslušnost soudu věcí spojitých v tom případě, že se obviněnému přičítá více trestních činů, spáchaných v různých obvodech. Ježto pak tato příslušnost není pouze podpůrnou, nýbrž pro dotyčné případy bezvyjimečně předepsanou, nepomíjí odpadnutím důvodu spojitosti a trvá i potom dále. Dle toho zůstal krajský soud v Jihlavě, i když dne 29. září 1921 trestní řízení pro trestné činy v jeho obvodu spáchané proti obviněným zastavil, i nadále příslušným ku stihání týchž obviněných pro činy spáchané v obvodu krajského soudu v Kutné Hoře. Než tato zásada připouští z důvodů vhodnosti a účelnosti vyjimku, v §§ 57 a 58 tr. ř. vytčenou, a tato vyjimka není ve smyslu citovaných právě předpisů vázána na žádné období trestního řízení a může tudíž, jsou-li její podmínky jinak dány, kdykoliv až do ukončení trestní věci býti uplatněna. Proto není zákonné překážky, aby trestní věc, o kterou se jedná, od druhé trestní věci i po jejím zastavení byla odloučena a soudu spáchaného skutku jako soudu dle §§ 51, 57 a 58 tr. ř. příslušnému odevzdána. Ježto pak vylučovací usnesení krajského soudu v Jihlavě ze dne 1. října 1921 bylo zákonitě odůvodněno a nabylo moci práva, bylo ve smyslu § 64 tr. ř. krajský soud v Kutné Hoře příslušným uznati.

Čís. 595.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Zločinná kvalifikace § 7, odstavec čtvrtý, lichevního zákona jest zde i tehdy, byl-li pachatel potrestán před tím pro přečin dle § 11, čís. 4 lich. zák. (§ 23 čís. 4 cís. nař. čís. ř. zák. 131/1917).

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1921, Kr I 335/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 13. ledna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle § 11 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a zločinem dle § 7 odst. 4 cit. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje zmateční důvod čís. 10 § 281 tr. ř. v tom směru, že se stěžovatelka mohla dopustiti nanejvýše předražování, a, poněvadž pro zločin anebo přečin »předražování« dosud trestána nebyla, nýbrž jen pro »pletichy«, mohla prý býti nyní odsouzena jen pro přečin předražování vězením od 6 neděl výše a nikoliv žalářem v trvání jednoho roku; vývody tyto vztahují se patrně na výrok, že stěžovatelka jest vinna zločinem